

Aegidius

časopis farnosti svatého Jiljí

pro Jirkov a okolí, červen 2010 (č.72)

žehnání kapličky

Biskup Jan ve Strupčicích

Svátky v červnu:

- 6.6. Slavnost Těla a Krve Páně - Božího Těla
- 11.6. Nejsvětější Srdce Ježíšovo
- 12.6. Neposkrvněné Srdce Panny Marie
- 13.6. Svatý Antonín z Padovy
- 19.6. Svatý Jan Nepomuk Neumann
- 21.6. Svatý Alois Gonzaga
- 22.6. Svatí Jan Fisher a Tomáš More
- 24.6. Narození svatého Jana Křtitele
- 25.6. Ctíhodný Ivan, poustevník
- 29.6. Svatí Petr a Pavel

obr. Panna Maria Hostýnská →

Pozvánky na červen:

* Slavnost Božího Těla se koná 6.6. s průvodem a požehnáním městu Jirkovu
 * **Pout' na Moravu** se koná 11.-13.6. Cena zvýšena na 700 Kč (+100 za ubytování). Navštívíme poutní místa **Slavkovice** u NMnM, **Hostýn**, **Velehrad**, **Hora sv. Antonína**. Přespání na faře, příp. v rodinách v Boršicích. S sebou deku, případně skládací stoličku. Strava nezajištěna. Přihlašujte se v kostele v Jirkově nebo Chomutově. Odjezd autobusu z Jirkova AN v pátek 11.6. v 9:00 hod., AN Chomutov 9:20 hod. Návrat v neděli asi v 21:00 hod. Využijte této jedinečné příležitosti!!

* V sobotu 26.6. v 15.00 hod. bude **mše na Červeném hrádku** v kapličky ke cti sv. Jana Křtitele.

* Mše v **Boleboři** bude 27.6. v 15:00 hodin.

4.7., 11.7., 18.7. 2010 Tradiční poutě na Květnově

Bus jede vždy z Jirkova v 7:15 ZUŠ a Chomutova 7:25 u divadla. Vrací se po druhé české mši. Bohoslužby – 8:00 růženec na schodech, 8:30 mše a mariánská pobožnost, 10:30 nedělní mše, 14:15 začátek německé pouti (růženec, mše, pobožnost). Celý den je otevřen poutní stánek s občerstvením a devocionáliemi.

4.7.2010 Trutzhain (Schwalmstadt) v Německu. Ve stejný den, jako je první květnovská pouť se koná také Německu. Celodenní návštěva přátelské farnosti Trutzhain. Kopie poutní sochy.

7.9.-14.9. 2010 Pout' do Medžugorje. Cena podle údajů Věřitě: 2380 Kč + 40 euro (za nocleh), 5 nocí. Je třeba se přihlásit do konce června!!!!

Stalo se v květnu:

Křest: Marie Grundzová, Kryštof Šimon,
Marie Gáborová

Svatba: Rastislav a Lucie Gáborovi

Mše v kapli P.Marie ve **Vinařičích** byla sloužena 14.května.

Návštěva přátel Květnova z **Německa** se uskutečnila 10. května na děkanství v Jirkově; po jednání o programu letních poutí na Květnově jsme odešli na zasloužený oběd do restaurace Koliba. (P.Mírek, Neumann jáhen, P.Bohabor, P.Alois, P.Brünnler)

Žehnání kaple ve **Strupčicích** se uskutečnilo 8.května. Obnovené místo, doložené křížem již z roku 1798, posvětil biskup Jan.

Na **Květnově** se konala **jarní pouť** s představením hudebně poetického pásma *Popelka Nazaretská* a adorací. Soška obdržela nový modrý brokátový plášť.

„Beata Trinitas“ - „Blažená Trojice“

Při křtu Ježíše slyšíme: „Tu zazněl z nebe hlas: Ty jsi můj milovaný Syn, v tobě mám zalíbení.“ (Mk 1,11) Z božsky nekonečné lásky Otce a Syna vychází Duch Svatý. Působí, že Otec a Syn jsou zcela „jedno“, že „Já“ Otce spolu s „Ty“ Syna se stalo „My“.

I mezi lidmi to tak je - a patří k nešťastnějším skutečnostem v lidském životě, - že dva lidé, určité „já“ a určitým „ty“ se stanou „my“. Lidé, kteří se předtím neznali, se stávají v lásce „jedno“. Tato oboustranná láska je schopná lidi proměnit.

V trojjediném Bohu je láska, která spojuje Otce a Syna tak skutečná, tak božsky reálná, že tato láska je tak jako Otec a Syn božskou osobou: Duchem Svatým, který „z Otce i Syna vychází“. On je tím poutem, které spojuje Otce i Syna. On je tím „My“ v Trojici, skrze něž se ono Já Otce a Ty Syna stává „beata Trinitas“, „blaženou Trojjediností“.

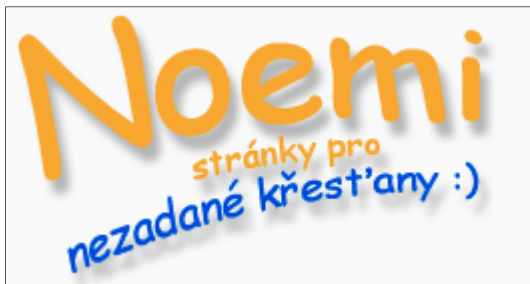
Vycházení Ducha Svatého z Otce a Syna je – lidsky řečeno – závěrem a naplněním života uvnitř v Bohu. Pomocí k částečnému pochopení nám zde může být slabé srovnání z lidského života jako obraz a podobenství: Pro otce a matku je dítě, které z obou vychází, zosobněným „my“. Otec a matka mohou říci: „Naše dítě“. V mnohem hlubším smyslu mohou říci Otec a Syn: „Náš Duch.“

Jestliže se nám tajemství trojjediného Boha stane jednou středem života, pak začneme stále znovu odhalovat, jak veškeré dění, které přichází od Boha, je trinitární. „Otčenáš“, modlitba, které nás Ježíš naučil, je modlitbou trinitární. Voláme Otce a modlíme se, aby se jeho jméno – jméno Otce – posvětilo, aby v Synu přišlo jeho království a aby se děla Boží vůle; vůlí Boha je ale Boží láska, která je v Duchu Svatém osobou. Od Otce očekáváme chléb vezdejší, v Synu, který na sebe vzal hříchy světa, si vyprošujeme odpuštění hříchů a Ducha Svatého prosíme, aby byl u nás tak jako u Ježíše, když „Ježíš byl Duchem vyveden na poušť, aby byl pokoušen od ďábla“ (Mt 4,1), a tím nás zbavil „toho zlého“.

Také Zdravas Maria je trinitární modlitbou. Tajemství Vtělení je přece nehlouběji spojeno s tajemstvím Trojice. Když Marii nazýváme „plnou milostí“, pochopíme, co řekl k Marii anděl: „Sestoupí na tebe Duch Svatý a moc Nejvyššího tě zastíní.“ (Lk 1,28n) Při slovech „Pán s tebou“ se vynořuje myšlenka na Otce, který prostřednictvím Marie daruje světu svého Syna. Syn je ale „požehnaný plod jejího života“.

Nejsvětější liturgické dění, slavnost Eucharistie, začínáme slovy „Ve jménu Otce i Syna i Ducha Svatého.“ Všechny modlitby jdou k Otci skrze Syna v Duchu Svatém. Vyvrcholením je modlitební zvolání: „Skrze něho a s ním a v něm je tvoje všechna čest a sláva, Bože, Otče všemohoucí, v jednotě Ducha Svatého...“

Podle knihy E.M. Heufeldera : Tajemství Nejsvětější Trojice.

Křesťanská seznamka na internetu. Ideální protějšek na celoživotní vztah pro věřícího je zase věřící a jejich společný vztah víry a lásky k Bohu. To jim pak pomáhá při výchově dětí a v procházení rodinných krizí. Proto vznikly tyto křesťanské stránky.

Církevní společenství jsou často malá v jednotlivých městech a tak je třeba poohlédnout se i „za humna“. Skrze společnost Noemi (postava ženy z Bible) je nyní zaregistrováno 2100 zájemců z ČR a SR. Sám mám několik přátel, kteří služeb křesťanské seznamky využili a dodnes nelitují.

Příběh seznámení, který nám zaslali Luboš a Věrka

Psal se rok 2005. Bylo 1. ledna a Lubošův kamarád se v rámci přání do nového roku zeptal, zda Luboš konečně našel nějakou partnerku, a že prý existuje jedna seznamka... Luboš zbystřil a začal se tímto nápadem zabývat. Věrka se zhruba ve stejný čas rozhlížela po svém domovském sboru a zjistila, že všichni kluci v jejím věku jsou zadaní. Vzhledem k tomu, že prince na bílém koni ještě nepotkala, rozhodla se po rozhovoru se svou nejlepší kamarádkou, že se také přihlásí do Noemi. Na poslední chvíli, aby ještě stihla podzimní rozesílání kontaktů, se nechala v profesionálním studiu vyfotit a poslala vyplněný dotazník.

Luboš si v katalogu s 60 kontakty zaškrtnal několik typů, u Věrky si udělal značku 50/50. Zkoušel některým volat, ale ani jednou se nedovolal.

Věrka si prohlédla svých 12 kontaktů. Zaujal ji nejvíc hned první, byl to nějaký Luboš... Napsala mu mail, snažila se o neutrální, střízlivý tón, který by nemanipuloval. Mail udělal na Luboše dojem. Zdála se mu na fotce v seznamce příliš intelektuální, nedostupná či snad přísná (proto těch 50/50), ale zároveň se mu líbila. Zkontaktovali se a domluvili schůzku v Praze. Byl to příjemně strávený čas a více či méně na sebe udělali dojem. Luboš ale preferoval Pražáčky. Rozešli se s tím, že se uvidí, jak dál. Další krok Věrka nechala na Lubošovi (a samozřejmě na Bohu :-)).

Po 14 dnech se Luboš ozval s opatrnou nabídkou, že by se mohli zatím poznávat jako přátelé. Slovo dalo slovo a Luboš přijel do Liberce. Byl to příjemný a romanticky laděný čas. Navštívili ZOO Liberec, botanickou zahradu a nakonec pizzerii. Luboš byl trošku nejistý a měl strach z rozhodnutí, takže Věrce oznámil, že do konce roku bude raději ještě hledat, aby měl jistotu, že pro věc udělal plně svoji část. Bůh ať pak udělá tu svou. Věrka z toho byla

trochu překvapená. Luboš byl ale upřímný a nemyslel to zle. A tak to Věrka celé nechala na Bohu.

Do konce roku zbývalo jeden a půl měsíce. Noemi v polovině prosince organizovala seznamovací pobyt na Vysočině. Luboš tam chtěl jet a pozval i Věrku. Nechtělo se jí tam, ale nakonec kývla. Na pobyt přijelo přes sto lidí. Byl tam bohatý program plný soutěží, diskusí a volné zábavy. Druhý den, v sobotu, Luboš "vyrazil na lov". „Ale jak to, že to nějak nejde a ani se mi do toho nechce a vůbec... se cítím špatně?!“ uvažoval Luboš. Po pár minutách si uvědomil, že není něco v pořádku. Pochopil, že nemusí udělat „první poslední“, aby dal Bohu prostor pro zázrak. Teď věděl, že nechce žádnou jinou, jen

Věrku. A tak se zařadil do stejné soutěžní skupinky. Nebylo to ale tak jednoduché. Ve skupince se totiž objevil sok. Nebyl časový prostor pro komunikaci a Věrka nepochopila, že se Luboš rozhodl.

Na noc byla připravená hra - "noční stezka odvahy". Páni si měli, jako při pánské volence, vybrat nějakou společnici. Luboš se postavil do přední řady a při odstartování vyrazil. Zvítězil! Na stezce odvahy s plápolající svíčkou Luboš diplomatically Věrce nastínil své rozhodnutí. Nebylo ale moc času a Lubošovi navíc mrzly nohy, takže byl docela stručný... Druhý den se ale již držel v blízkosti Věrky (a to už jí to začínalo docházet - že by opravdu?!).

Zpátky jelo více účastníků stejným vlakem. Několik z nich zasedlo kupé, a Luboš a Věrka zůstali stát na chodbičce. Byla to odpověď na Lubošovy modlitby, protože chtěl být s Věrkou o samotě a dokončit své vyznání... Tentokrát se zcela zřetelně vyjádřil :-)). Jako odpověď dostal krásného plyšáčka (opičku, která uměla říci I love you), a tak začalo společné chození. Zhruba 1 a půl roku poté se konala svatba.

Byl to sled zázračných událostí i dobrých rozhodnutí a Luboš s Věrkou jich ani trochu nelitují a jsou Bohu vděční jeden za druhého. Bez Něho by se nepotkali.

Internetová adresa: www.noemka.com

Jen katolická seznamka: <http://katolickaseznamka.ic.cz>

Najdete i odkazy na méně vážné formy vztahu, pro věk 18-70 let.

**Oznamujeme vám,
že naším Bohem, Pánem života a smrti,
byl z tohoto světa odvolán
Mons. ThDr. Josef KOUKL
emeritní biskup litoměřický.**

Zemřel náhle ve svém bytě na biskupské rezidenci v Litoměřicích v ranních hodinách v sobotu 22. května 2010. Josef Koukl se narodil 8. 11. 1926 v Brně. Mládí prožil v Břeclavi, kde byl jeho otec profesorem na gymnáziu. Vystudoval gymnázium v Brně, kde 1. 7. 1945 maturoval. Od r. 1945 studoval v Praze teologickou fakultu, kterou absolvoval 31. 5. 1950, ale již 23. 4. 1950 byl vysvěcen na kněze u sv. Vojtěcha v Praze -Dejvicích. V červenci téhož roku odešel do Sokolova, kde působil jako kaplan. Vojenskou službu vykonával u tzv. PTP do roku 1953. Po skončení vojny vystřídal v kněžské službě několik farností. Od 1. 3. 1954 působil jako pomocný kněz ve Svatovítské katedrále, od srpna 1954 byl administrátorem farnosti Praha -Stodůlky a od 15. 10. 1958 do roku 1970 působil jako administrátor farnosti Kladruby u Stříbra.

Od 17. 11. 1970 místem jeho dalšího působení byly Litoměřice. Stal se spirituálem zdejšího kněžského semináře. V březnu 1974 byl promován doktorem teologie a od září 1974 začal učit na tehdejší CMBF v Litoměřicích morální teologii a stal se kanovníkem kapituly u Všech svatých na Pražském hradě.

Dne 26. 7. 1989 byl papežem Janem Pavlem II. jmenován sídelním biskupem

litoměřickým a 27. 8. téhož roku v katedrále sv. Štěpána vysvěcen na biskupa. V čele Diecéze litoměřické stál do 24. 12. 2003, následně do 28. 02. 2004 jako administrátor diecéze a do své smrti pak jako emeritní litoměřický biskup zastával úřad biskupského vikáře pro záležitosti styku se zahraničím.

Pohřební mše sv. byla sloužena v litoměřické katedrále sv. Štěpána v sobotu 29. května 2010 a poté byl uložen do biskupské hrobky v Litoměřicích.

Příběh

Ondra zahlédl ceduli obce a podíval se na tachometr – skoro osmdesát. Nejvyšší čas zpomalit! Pozdě, už vjel do vesnice! Je tam policejní hlídka a dává znamení, aby zastavil. To je už potřetí, co ho letos chytili! Policista přichází s blokem v ruce k jeho autu. „No nazdar!“, povzdechl si Ondra. Ale, to je, tuším, Honza, nebo ne? V uniformě vypadá trochu jinak, než v civilu. Opravdu je to Honza, bývalý spolužák. Ve škole jsme kamarádili, i když se mi zdál trochu zvláštní, chodil totiž do kostela.

„Ahoj Honzo, to je náhoda, že se vidíme!“ Ondra chtěl celou věc zlehčit. Honza nehnul ani brvou: „Ahoj Ondro!“ „Viš, Honzo, letím konečně z práce domů a asi jsem to přehnal! Už se těším na rodinku, vždyť to znáš.“ Policista Honza se zdál trochu nespokojen: „Ano znám.“ Ondra pokračoval: „V poslední době jsem jezdil z práce dost pozdě, tak jsem to chtěl manželce a dětem trochu vynahradit. Konečně jsem chtěl jednou přijet včas... a už jsem byl myšlenkami na zítřejším rodinném výletě. Kolik jsi mi naměřil?“ „Sedmdesát osm.“ „To není možné! Vždyť jsem ubral, když jsem vjížděl do vesnice.“ Ondřej se při každé nové pokutě vymlouval o něco lépe, ale dnes mu to jaksi nešlo. Celý červený civěl na přístrojovou desku. Honza cosi usilovně psal do bloku. Proč nechce vidět řidičák a další papíry? Ondra se rozhodl, že to zkusí usmlouvat. Vždyť nakonec, Honza je jeho známý! „Honzo, je to na tobě. Víím, že jsem porušil dopravní předpisy, ale nedalo by se tentokrát přivřít jedno oko?“ Honza jakoby neslyšel, stále jen psal. Potom vytrhl papír z bloku a podal ho Ondrovi. Ten jen zklamaně zamumlal: „Tak díky!“ Honza ho však už neslyšel, otočil se a bez jediného slova se vracel k policejnímu autu.

Ondřej, trochu zmatený, zůstal sedět v autě a čekal, co se bude dál dít. Když Honza nasedl do auta, Ondra se podíval na papír složený v ruce a otevřel ho. Byl zvědavý, kolik ho to bude tentokrát stát... Co, to má být vtip? Nebyl to žádný pokutový blok! Byl to jen perem popsaný list papíru! A v něm bylo napsáno :

„Viš, Ondro, měl jsem dceru, když měla pět roků, zahynula při dopravní nehodě. Ten chlap jel velmi rychle. Dostal pokutu, byl i odsouzený, odseděl si pár let. Už je volný, a může obejmout svoje dvě dcery. Já jsem měl jen jednu a budu jí moci obejmout až v nebi. Tisíckrát jsem se pokoušel tomu chlapovi odpustit. Možná se mi to už konečně podařilo, ale na Evičku stále myslím. I teď. Dávej si opravdu pozor na rychlost. Můj malý syn je to jediné, co mi ještě zbylo. Honza.“

Ondra se otočil, ale policejní auto se už rozjelo a rychle se vzdalovalo. Díval se za ním, dokud mu nezmizelo z očí. Chvilí zůstal sedět a přemýšlel o Honzovi, Evičce, Bohu a věčnosti. Přijel domů a vroucně objal ženu a děti.

Život je nesmírně drahý. Zacházej s ním velmi opatrně. A to nejen se svým životem. Jezdi velmi opatrně a s ohledem na ostatní. Nikdy nezapomeň, že auto se dá koupit, ale lidský život nikoliv!

Prozřetelnost bude tvou stráží
a opatrnost tě zachová. (Viz Přísloví 2,11)

Podle BTM

Z myšlenek sv. faráře z Arsu, patrona kněží, k závěru roku kněží.

BOŽÍ MILOSRDENSTVÍ

Děti moje, jak je Bůh dobrý! Plně to pochopíme až jednou v ráji.

Jeho láska trvá v každé chvíli, a to v neutuchající intenzitě.

Není to hříšník, který se vrací k Bohu, aby jej prosil za odpuštění. Bůh sám běží za hříšníkem a navrácí ho k sobě.

Náš Pán je na zemi jako matka, která nosí své dítě v náručí. Dítě zlobí, kope do své matky, kouše ji a škrábe, ale matka si toho skoro ani nevšimá; dobře ví, že kdyby ho pustila, spadne, nemůže ještě chodit samo. A takový je náš Pán: snáší naši aroganci, odpouští nám naše hlouposti, má s námi slitování nám navzdory.

Boží milosrdenství je jako rozvodněná řeka, strhává s sebou lidská srdce.

KŘÍŽ

Nic nás tak nepřipodobňuje našemu Pánu jako utrpení.

Když nám Pán posílá kříže, snadno ztrácíme odvahu, naříkáme si, reptáme a stavíme se tak nepřátelsky vůči všemu, co se nám staví do cesty, jako bychom toužili být stále jen v bavlnce. Přitom při křtu jsme přijali kříž, který můžeme odložit až v den smrti.

Kříž je nejmoudřejší knihou, která existuje. Kdo tuto knihu nezná, je tupec, i kdyby znal všechny ostatní knihy. Skutečně moudří jsou ti, kteří si tuto knihu zamilovali, neustále si v ní listují, stále si prohlubují její znalost...

Čím více jsme v její škole, tím více tam toužíme zůstat. Nikdy se nebudeme nudit. Člověk zná všechno, co je potřeba znát, a nikdy se nepřejí toho, co zde zakouší.

Říkáte, že kříž je tvrdý? Nikoli, je sladký, útěšný, povznášející: je naším štěstím. Jenom je potřeba v utrpení milovat, trpět s láskou.

Měli bychom běžet za křížem tak jako lakomec za penězi!

Pravda stála sama, smutná, protože ji lidé odmítali. Jednoho dne potkala pravou Lásku. Byla oděná do pestrých a hřejivých šatů a lidé ji zvali k sobě. Láska si všimla, že je Pravda smutná. Zeptala se jí, co se stalo. „Jsem přímá a říkám, co si myslím, proto mě lidé nechtějí pustit do svého života“, odpověděla Pravda. „Jsem taky upřímná,“ řekla na to Láska, „ale přesto mě lidé vyhledávají. Ty však naháníš lidem strach, protože jsi nahá. Vezmi si na sebe plášť lásky. Uvidíš, jak tě lidé budou vítat.“ – „Nahá Pravda je pro člověka stejně hrozná jako falešná Láska. My se navzájem potřebujeme, protože upřímná Láska a vlídná Pravda jsou zdrojem života,“ dodala ještě Láska.

Sv. Augustin :

Když mlčíš, mlč z lásky.

Když mluvíš, mluv z lásky.

Když napomínáš, napomínej z lásky.

Když pomáháš, pomáhej z lásky.

Láska, ať ve Tvém srdci zakoření

a vzejde z ní jen dobré.

Pět rad, jak být dobrou matkou

Rada první: **Nebud' sama.**

Snaž se hledat oporu v ostatních ženách, které jsou stejně jako ty matkami. Nebud' se svými problémy sama. Sdílej je s ostatními ženami, které Ti jsou blízké a neboj se zeptat o radu těch, které jsou starší a zkušenější.

Rada druhá: **Toleruj nedokonalosti.**

Nikdo není dokonalý, a právě tuto pravdu žena zakouší skrze mateřství. Dovol sobě nebýt perfektní. Netrap se tím, že něco nezvládneš, že se rozčílíš, že ztratíš nervy. A zároveň – dovol svým dětem a manželovi, aby nemuseli být dokonalí.

Rada třetí: **Uměj říci : Ne!**

Dobrá matka není ta, která všechno dovolí a nade vším mávne rukou. K dobré výchově je potřeba umět ukázat hranice a nebát se na nich trvat.

Rada čtvrtá: **Daruj svým dětem svobodu.**

Nejtěžší na mateřství je nelpět na dětech, ale nechat je v pravou chvíli, aby mohly vykročit do svého života. Dobrá máma neplánuje svým dětem život. Zároveň však má pro ně stále otevřené dveře, kdyby potřebovaly pomoci.

Rada pátá: **Uměj se občas něčemu zasmát.**

Když Ti dítě rozbije tvou oblíbenou vázu, když Ti vylije tvou drahou kosmetiku nebo Ti rozstříhá Tvé sváteční šaty – zasměj se tomu. Vždyť se zase až tak moc nestalo... Smích zmenšuje stres. Není větší radost než se smát se svými dětmi.

Zázrak eucharistie.

Víme, že v eucharistii se zpřítomňuje oběť našeho Pána Ježíše Krista, který se za nás vydává. Ale tím to nekončí: Bůh volá po tom, aby člověk na jeho lásku odpověděl. Už Petr Chryzostom říká: „I ten nejchudší má co dát, protože může dát sám sebe.“

Když přinášíme obětní dary, přinášíme celý svůj život. Prosíme za své nemocné, za zemřelé, za své děti, za národ, za církev... Ale hlavně, přinášíme Pánu sami sebe.

Při proměňování je mocí Boží proměněn v tělo Páně chléb, ale rovněž společenství církve. V každé bohoslužbě je takzvaná dvojí epikleze – prosba o Ducha svatého. On pak proměňuje způsoby chleba a vína a proměňuje i nás přítomné.

Otázka zní, co je větší zázrak: proměna oplatky v tělo Páně a vína v krev Páně, anebo proměna tohoto spolku všelijakých lidí v mystické tělo Kristovo? Podle mě obojí. Ano, v eucharistii slavíme naše vlastní tajemství, jak učili Otcové.

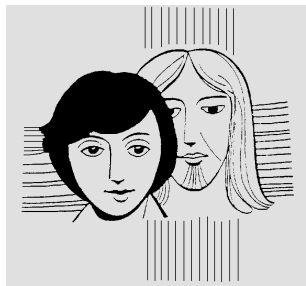
Smíření

Slavíme-li eucharistii, není možné spolu nemluvit, natož žít s někým v nenávisti. Nemohu to vyřešit jen tím, že si půjdu sednout na druhou stranu kostela – „Přece si s ním nebudu podávat ruku!“ – nebo že budu chodit na mši svatou někam jinam, abych jisté lidi nemusel ani potkat.

Chléb, který se na oltáři proměňuje v Ježíšovo tělo, je jedno tajemství. Ale s tím úzce souvisí i jiné tajemství, tajemství církve, která je rovněž mystickým tělem Kristovým. Tamten zvláštní bratr, sestra, já, moji nejbližší, náš kněz, my všichni jsme tělem Kristovým. V praxi to člověku nemusí vždycky docházet. Proto se klade důraz na to, abychom při slavení eucharistie byli mezi sebou usmíření. A právě pozdravení pokoje je znamením smíření, které je podmínkou mé smysluplné účasti na mši svaté. Jak řekl Ježíš: „Přinášíš-li svůj dar na oltář a tam si vzpomeneš, že tvůj bratr má něco proti tobě, nech tam svůj dar před oltářem a jdi se napřed smířit se svým bratrem; teprve potom přijď a obětuj svůj dar“ (Mt 5,23-24).

Žijeme-li skutečně jako tělo Kristovo, toto smíření se netýká jen hodiny denně nebo hodiny za týden; smíření při slavení eucharistie je znamením stálé otevřenosti našeho srdce všem bratřím a sestřám.

Z knihy Vojtěcha Kodeta – Učednictví – KNA

Jak jsem sbíral Turistické známky - Vandr podél říčky Střely

Byl to moc hezký vandřík s kamarádem Lojzou v jarní voňavé přírodě. V obyčejné krajině se vyplatilo držet toku Střely a hned jsme se ocitli v jiném světě. V údolí řeky, které je zalesněné, jsme postupně narazili na 6 mlýnů, které pamatují zpravidla ještě baroko a ne jeden z nich zná tajuplný příběh. Na jednom, tzv. **Kozičkově mlýně** jsme nocovali. V noci byla bouřka a silný vítr, byli jsme rádi za pevnou střechu nad hlavou, než za naše nouzové cely. Na tomto mlýně kdysi loupežníci přepadávali pocestné a mlynáře, který s nimi asi spolupracoval jednoho dne po hádce zastřelili. To však viděla jedna děvečka, která byla poslána pro vymletou mouku. Loupežníci ji naháněli po okolí, ona jim nakonec tak tak utekla do jedné vsi. Později loupežníky potkávala na muzice ve vsi Hluboká, ale nemohla si vybavit, odkud je zná. Tito mládenci se stále vyptávali na ni a její práci. Když jí došlo, že má před sebou loupežníky, utíkala hned za rychtářem, aby mu to oznámila. Lapkové však asi něco tušili a už se od té doby v okolí mlýna neukázali. A tož, s takovou skazkou jsme usínali... Ten večer však vyšla duha a my jsme věděli, že Pán Bůh je mocnější, než úklady nepřátel.

Po cestě jsme míjeli také několik krásných tábořišť. Možná by se dalo některé objednat pro děti z naší farnosti. Většinou měly stany ve stylu indiánských tee-pee. Tato krásná trasa vede od Toužimi, přes poutní místo Mariánské Skoky (opuštěný kostel v lese, okolo bývala dříve ves, dnes zůstal jen hřbitov), město Žlutice s podzemními chodbami, kopec Vladař, pivovar a zámek Chyše, zámek Rabštejn, zámek Manětín až po Plasy a místní klášter, postavený na dubových pilířích (dnes již zkažené kmeny). Rád bych někdy pokračoval v trase podél Střely až po soutok s Berouňkou. Tož tak. Vandrákům zdar! *P.Mirek*

Eucharistie – tajemství a dar.

Po velikonoční době máme ještě stále na mysli celé předchozí dění vrcholící slavným Zmrtvýchvstáním Pána Ježíše. Za naše zrady, nevěrnosti a slabosti krutě trpěl a z nepochopitelné lásky k nám se nechal i ukřižovat, zemřel, ale žije dál. To je velké tajemství, naděje i radost, umocněná mnoha následujícími svátky a slavnostmi. Po Nanebevstoupení Páně a Sslání Ducha Svatého následuje slavnost Nejsvětější Trojice a Těla a Krve Páně ...

Pán Ježíš apoštolům - a tím i nám - před svým odchodem k Otcí slibuje, že s námi bude až do konce světa. Tajemně, přesto velice výmluvně. Je s námi mnoha způsoby. Ve svém Slově – Písmu svatém, v našich bližních ...a rovněž v eucharistii, kde se nám sám dává za pokrm. Stejně jako naše tělo potřebuje vzduch, vodu, pokrm, jinak umírá, tak i naše duše, má-li žít a prospívat, potřebuje duchovní pokrm – modlitbu, eucharistii.

Bůh dal člověku rozum a svobodnou vůli. Rozumem - osvíceným vírou – Boha poznáváme a vůli ho přijímáme, posloucháme, uctíváme ...On nás tak miluje, že svoji všemohoucnost omezil darem svobodné vůle – můžeme Bohu říci ne – nechci – nepotřebuji ... nebudu sloužit, jako řekli někteří andělé. A není málo těch, kteří se dávají na cestu pyšných andělů, Boha odmítají a tak nevěří ani v Jeho tajemnou existenci mezi námi.

Obyčejná oplátka, jak mnozí říkají, se při mši svaté spolu s vínem proměňuje v Tělo a Krev Pána Ježíše. Víme, kdy se to děje a pozdravíme aspoň pohledem? Roztržité či spící by měl zvonek probudit. Krásné by bylo, kdyby všichni přítomní mše svaté, byli připraveni a mohli eucharistii přijímat a ti, kdo se této hostiny účastní, byli si této úžasné skutečnosti také plně vědomi. Abychom nebyli, jak se kdosi vyjádřil, jenom polykači hostií. Jdeme-li od svatého přijímání, jsme vlastně živé monstrance, svatostánky. Proč tedy poklekat před svatostánkem, když máme právě Pána u sebe? Jemu se máme v duchu klanět, s ním rozmlouvat, děkovat. Proto je nedůstojné cestou do lavice vyhlížet a oslovovat známé. Tady je přece někdo daleko důležitější.

Velikost tajemství a daru eucharistie nikdy nemůžeme plně pochopit a dohlédnout konce Ježíšovy lásky k nám. Sv. farář Arský říkal, že bychom zemřeli, kdybychom toto tajemství obsáhli.

Slavnost Božího Těla, jak se dřív říkalo, máme před sebou. Někteří ještě pamatují a třeba i s trochou nostalgie vzpomínají na slavnostní průvody se spoustou malých i velkých družiček, baldachýnem, pod kterým kněz nesl v monstranci eucharistii. Hudba, zpěv, zvonky, záplava květů ...zážitek radostný a povznášející. Účast byla i svědectvím, ke komu se hlásím. Zvláště za totality, kdy následovaly i různé postihy. To vše ale existuje i nyní i když vnější projev může mít jinou, skromnější tvář. O to hlubší a soustředěnější může být duchovní prožívání úcty k tajemství daru eucharistie, která je stejná včera i dnes. Záleží jen na nás.

Žehnání krušnohorské přírody

Z médií známe třeba žehnání lázeňských pramenů, ale žehnat se má celé přírodě, i té, která nemá specifické léčebné účinky. Příroda přece dává možnost odpočinout člověku a lidem pracujícím v lese či na poli dává zdroj obživy. Letos se uskutečnil první ročník a to v Boleboři.

Chtěl bych, aby se z žehnání přírody stala tradice, při které si připomeneme, jak velký dar nám v přírodě Bůh dal.

Z knihy Benedikcionálu:

Křesťan vnímá přírodu a všechny její dary v pohledu na Boha, Stvořitele a dárce. Cítí vděčnost i odpovědnost, aby správně zacházel s těmito dary a spolupracoval s Bohem na jejich rozvíjení. V době, kdy „příroda sténá“ (Řím 8,22) a je ohrožena lidským přístupem, ignorujícím řád Stvořitele, jsou tato žehnání potřebná a aktuální. Žehnání se má konat ve volné přírodě za účasti společenství věřících.

Preces (prošby)

Bůh svěřil lidem přírodu a celé stvoření jako dar své lásky. Prosmo ho, aby nám dal milost tento dar přijmout, pochopit a odpovědně s ním zacházet.

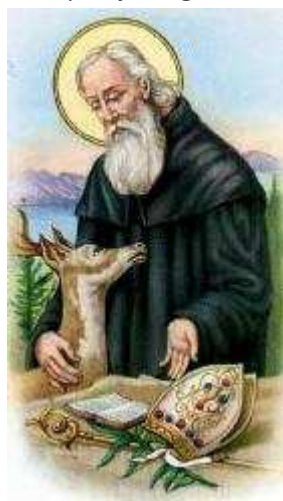
- Pomoz církvi, aby vedla všechny lidi k vnitřnímu obrácení a k obnově ztraceného vztahu k tobě, Tvůrci a Pánu.

- Dej, ať se v přístupu k ohrožené přírodě neřídíme zlišnými a sobeckými zájmy.

- Za odstranění pýchy a nevěry z lidských srdcí, aby si člověk uvědomil, jak je závislý na tvé pomoci.

- Za odvahu k pokání a nápravě všech škod, které jsou páchany na rostlinách a zvířatech, na půdě, na ovzduší a vodách naší planety.

svatý Jiljí Aegidius

řeka Bílina

V některých starších textech a mapách bývá uváděna pod německým názvem **Biela** (Biela Fluss, Biela Bach), případně i v českém přepisu Bělá.

Bílina pramení, podle hledačů z ČT a **Lud'ka Munzara** (obr.) na Slepíčí stepi v Krušných horách. Přes Černý rybník teče telšským údolím do **Jirkovské přehrady**, kde se potkává s Květnovským potokem. Na okraji Jirkova se podobně jako říčka Chomutovka kříží s Podkrušnohorským převaděčem a regulovaným korytem odtéká do **Kyjické přehrady**. Z Kyjické přehrady je přes oblast dolů vedena několik kilometrů dlouhým potrubím až do Mostu. Jako říčka pak dále pokračuje až do Ústí nad Labem, do Labe se také pod Větruší vleává.

Řeka je na horním toku čistá a neovlivněná lidskou činností (kvalita koje-necké vody). Po vstupu do oblasti těžby uhlí na Mostecku je do ní odváděno množství odpadních vod a od soutoku s Mračným potokem je Bílina hodnocena stupněm znečištění IV. Těsně před soutokem s Labem už Bílina obsahuje rtuť, arzen a řadu organických látek, takže patří mezi **nejznečištěnější** řeky v ČR.

V Bílině, městě na řece Bílině, se stáčí přírodní **Bílinská kyselka** - minerální voda s tradicí až do 16. století. Lékaři už tehdy doporučovali Bílinskou kyselku při nemocech dýchacích cest, při onemocnění ledvin a močových cest, zvláště pak při výskytu kamenů i písku, dále revmatismu a při poruchách nervového systému, jako při hysterii a hypochondrii.

citát na červen: „Mnozí lidé jsou tak hloupi, že chápou všechno.“ (Příслови)

